

REISVERSLAG FIETSVAKANTIE 2010 in BORMIO (Italiaanse Alpen)

Van zaterdag 12/6/2010 tot zaterdag 19/6/2010

6 ritten met een totale afstand van 567 km en 15.622 hoogtemeters

Fietsende deelnemers

- Wim De Block (43 jaar)
- Marc De Bleser (51 jaar)
- Marc Hellinckx (43 jaar)
- Arie Platteaux (58 jaar, nestor van de fietsers)
- Bram Saeys (21 jaar, benjamin van de fietsers)
- Erik Slaus (49 jaar)
- Geert Sonck (52 jaar, organisator)
- Willem Teck (46 jaar)
- Willy Verbeyst (50 jaar)
- Gemiddelde leeftijd van de groep : 46 jaar

Begeleiders

- Frans Van Limbergen (chauffeur, fotograaf en verslaggever)
- Ghislaine De Cooman (echtgenote van Frans en hulpchauffeur)

Heenreis

De fietsers doen de verplaatsing naar Bormio in één dag en met drie wagens. Zij vertrekken op zaterdag 12/6/2010 om 6.00 u in Baarddegem. Wij, de begeleiders, doen het rustiger. Wij vertrekken vrijdagmorgen 11/6/2010 omstreeks 10 u en doen de verplaatsing in twee dagen. Het is de bedoeling dat we van de reis ook een stukje vakantie maken en wij plannen een overnachting in Mittelbergheim, een mooi wijndorpje zo'n 35 km ten noorden van Colmar in de Elzas. In de late namiddag komen we daar aan, na een vlotte rit via Brussel, Namen, Luxemburg, Metz, Saverne en Obernai. We maken van de gelegenheid gebruik om nog een stevige wandeling door de plaatselijk wijngaarden te maken, op een mooi terrasje een fris elzasserwijntje te proeven en 's avonds van de lokale specialiteiten te genieten.

Zaterdagmorgen gaan we na een stevig ontbijt weer op pad. Niet langs de snelweg, maar rustig via de "Route des Vins d'Alsace" die we gedurende ruim 35 kilometer volgen. Deze schitterende route loopt langs al die schilderachtige, gezellige wijndorpjes van de Elzas. En die kleurrijke dorpjes met hun geklasseerde vakwerkhuisen baden in de lentezon. Onvergetelijk !

In Colmar gaan we opnieuw de snelweg op en dan gaat het via Mulhouse naar Basel, waar we een wegevennet voor Zwitserland aangesmeerd krijgen. Van Basel gaat het over Zurich en Landquart naar Klosters. Hier staan we voor de keuze, met de wagen op de Vereina-tunneltrein naar Susch of via Davos en de Flüelapass (2383 m) naar Susch. We informeren even waar onze fietsers zich bevinden en blijkbaar hebben we nog een ruime voorsprong. Zij zullen zeker door de tunnel gaan, maar het is mooi weer en hooggebergteliefhebbers als we zijn, nemen wij de bergpas. Prachtig, de klim van 14 km slingert zich door het Flüeladal, biedt grootse landschappen en brengt ons op de besneeuwde top, waar een koffiepauze in Hotel Flüela Hospiz ons wenkt om sereen van dit alles te genieten.

De afdaling gaat door de mooie Susasca-vallei en brengt ons na opnieuw 14 km in Susch. Nog even poolshoogte nemen bij onze fietsers. Wij hebben nog steeds ruime voorsprong, zodat wachten niet echt veel zin heeft, en we beslissen om nu door te gaan tot Bormio.

Van Susch gaat het via Zernez naar Punt la Drossa, waar we de 4 km lange Munt la Schera-toltunnel tussen Zwitserland en Italië nemen. Na de tunnel resten ons nog 12 km tot het taksvrije Livigno, waar we onze tank nog snel even volgooien, zodat we voor de rest van de week geen brandstofzorgen hebben.

Om van Livigno (1816 m) in Bormio (1217 m) te geraken, moeten we nog 38 km en twee bergpassen overwinnen, Passo d'Eira (2208 m) en Passo di Foscagno (2291 m). Mooi, maar niet uitzonderlijk, met een vrij brede weg, niet steil en, ondanks de grote hoogte, niet ruw. Duidelijk een geciviliseerde, vrij drukke verbindingsweg tussen twee bergsteden. Op beide passen houden we nog even halt om eens rustig rond te kijken.

Rond 18.30 u, en na wat vragen en zoeken in Bormio, komen we in hotel Funivia aan. Met een gps die het laat afweten en een heel beperkte Italiaanse woordenschat is dat niet echt eenvoudig, maar toch lukt het ons. De ontvangst in het hotel is hartelijk en... in het Engels, oef ! Amper een kwartiertje later staan ook onze fietsers voor de deur. Het hotel zoeken werd hen bespaard, met Geert als gids. Ze zien er erg vermoeid uit na een rit van circa 13 uur. En wij blij dat we op een ontspannen manier en in twee dagen de 950 km hebben overbrugd.

Na wat gedoe in de parkeergarage vinden al onze wagens een plaats. De kamers worden toegewezen, en de bagage wordt naar de kamers gezeuld.

Vanavond is er een trouwfeest in het hotel en wij zijn genoodzaakt om uitzonderlijk in de stad te gaan eten. Na een verkwikkende douche gaan we met zijn allen op stap naar het historisch centrum van Bormio, dat zijn middeleeuws karakter goed weten te behouden heeft. Geert is onze gids, want hij verbleef vorig jaar reeds in Bormio. Na wat rondsletteren vinden we uiteindelijk een leuke pizzeria. Het eten is goed en het interieur is aantrekkelijk. Vooral een wulpsse fietsenstalling trekt de aandacht van onze mannen. Zo moe zijn ze dus nog niet en dat is maar goed ook, voor de wachtende opdracht. Een goede nachtrust zal voor iedereen wel welkom zijn. Met het trouwfeest in het hotel is er echter geen zekerheid dat dit ook zal lukken.

Zondag 13 juni : Rit 1 / Passo di Gavia – Passo del Mortirolo / 116 km / 3075 hm

Na het late avondmaal van gisteren en het feestgedruis van vannacht was de nachtrust niet echt “om over naar huis te schrijven” voor iedereen. Om 7.45 u verschijnen onze spaak'ers aan het ontbijtbuffet en echt uitgerust ziet iedereen er niet uit, na de toch wel vermoeiende reis naar Bormio. Dat men vandaag in België naar de stembus moet trekken voor nog maar eens een nieuwe regering, is voor ons de “ver van mijn bed show”. Het rijke ontbijtbuffet en de ingewikkelde Italiaanse koffiemachine krijgen des te meer aandacht en nadat we de inwendige mens degelijk hebben bevoorrad, trekt iedereen zich op gang naar de start van de eerste rit. Ingepakte sandwiches en fruit voor onderweg vinden dankbare afnemers.

Het weer ziet er schitterend uit en om 9.00 u staat iedereen in spanning startklaar voor een toch wel heel lastige rit. Eerst nog een groepsfoto en dan op weg. Omdat het vanaf de start in Bormio (1217 m) dadelijk **26 km** klimmen geblazen is op de noordflank van de **Passo di Gavia (2621 m)**, wordt afgesproken om de eerste 13 km, tot het ski-dorp Santa Caterina (1734 m) samen, en aan gezapig tempo, af te leggen. Dit uiteraard om de nog stramme benen niet direct te verzuren. Desondanks heeft Bram het na 3 km reeds veel te warm, moet zich van wat kledij ontdoen en is zo al snel op achtervolgen aangewezen. Geen probleem echter voor onze jongste, die wel nog wat last heeft van de nasleep van ziekte.

Even voor het ski-dorp nog een gezamenlijke sanitaire stop en dan begint het grote werk : 10 loodzware kilometers met stijgingspercentages tot 11% en dan nog 3 km vals plat (aan 4%) tot aan de top van de Gavia op 2621 m hoogte. We klimmen aanvankelijk over een uitstekende weg, door imposante bossen en al vrij snel in verspreide slagorde. Eens boven de boomgrens komen we in een veel ruwer decor terecht, met ook een veel slechter en smaller wegdek, maar met ronduit schitterende, adembenemende landschappen.

Naarmate we hoger klimmen worden we vergast op sneeuw langs de kant van de weg en op circa 4 km van de top worden we zelfs gehinderd door een sneeuwruimer die de weg nog aan het vrijmaken is.

De top van de Gavia ligt nog volledig onder de sneeuw en het is er behoorlijk koud wanneer onze renners er zwoegend één na één aankomen. Het podium wordt ingenomen door Marc H., Arie en Bram. Erik, die worstelt met overgewicht en een gebrek aan conditie door een manke voorbereiding, sluit de rij op karakter. Het tijdsverschil tussen één en negen is reeds aanzienlijk na deze zware klim. Alle renners trekken bij aankomst dadelijk iets warm aan uit de begeleidingswagen. Droog ondergoed, arm- en beenstukken, windvest, winterhandschoenen en schoenovertrekken zijn geen overbodige luxe voor de lange, ijzige afdaling.

Even nog de tijd voor een groepsfoto bij het pashoogte-bord en dan over een smalle, slechte weg afdalen tot aan een onverlichte tunnel. Hier is het verzamelen geblazen om gezamenlijk, en in het licht van de verstralers van onze begeleidingswagen, veilig door de lange donkere tunnel te fietsen. Na de tunnel volgt een lange, spectaculaire afdaling langs de zuidflank van de Gavia naar Ponte di Legno. Hier kan Erik zich als begenadigd daler ten volle uitleven. Het decor is indrukwekkend en afwisselend, tenminste toch voor de begeleiders. De fietsers hebben ongetwijfeld, noodgedwongen, meer oog voor het wegdek en de talrijke steile haarspeldbochten.

Na een afdaling van **17,5 km** bereiken we behouden Ponte di Legno (1258 m). Als laatste komen we daar aan met de begeleidingswagen die ditmaal, zoals het hoort, fungeert als bezemwagen om niemand ongezien achter te laten in een risicovolle afdaling. Even wat warme kledij in onze begeleidingswagen deponeren en dan op zoek naar Bar Olympic, door Geert geprogrammeerd voor een lichte, maar voedzame lunch. Hier loopt het een beetje mis, want we worden met de wagen even opgehouden en op een wegsplitsing verliezen we de fietsers uit het oog. We gokken verkeerd en de vogels zijn gaan vliegen.

Even consternatie, maar gelukkig brengt de gsm redding en 10 minuten na de fietsers vinden we eveneens Bar Olympic.

Rond 13.15 u zetten we ons weer in beweging, richting Edolo en na ongeveer 15 km, in overwegend licht dalende lijn, bereiken we Monno (1053 m) aan de voet van de **Passo del Mortirolo (1852 m)**. Deze bergpas kan vanaf 4 zijden beklommen worden. De zuidoostkant vanaf Monno heet "vriendelijk" te zijn, maar een klim van **10,5 km** met 800 m hoogteverschil en stijgingspercentages tot 10,2% is zondermeer "lastig" te noemen. De hele klim speelt zich af beneden de boomgrens. Wie van een rustige, schaduwrijke, feeërieke bosklim met veel bochten houdt, komt hier overvloedig aan zijn trekken, zelfs al hijgend en puffend. In de volgwagen stimuleren we dit gevoel met een aangepast lichtklassiek relaxatiemuziekje met natuurgeluiden. Gewoonweg prachtig en puur genieten ! Even laten we ook de fietsers meegenieten wanneer we hen één voor één, met open ramen, langzaam voorbijrijden naar de top.

Bij het naderen van de top, en na enkele korte, steile haarspeldbochten, komen we voorbij in het kleine dorpje Foppa, waar de oorspronkelijke pasnaam naar verwijst, namelijk Passo di Foppa. Een aantal jaren geleden werd de bergpas omgedoopt naar Passo del **Mortirolo**. Dat klinkt alleszins afschrikwekkender en sensationeler in sportjournalistenverslagen. Links van de weg bemerken we een klein pensionnetje dat blijkbaar graag wandelaars en mountainbikers aantrekt. Na dit dorpje krijgen we een steil stuk en dan, op een vlak stuk in het bos, een wegsplitsing zonder aanduidingen. Wij vermoeden dat dit de top is.

Even wachten op onze gids Geert dus. Marc H. komt als eerste bij onze wagen, gevolgd door Bram, Arie en Willem. Allen stoppen ze om wat te drinken. Geert en Wim komen er enkele minuten later ook aan. Zij maken ons duidelijk dat de top nog verder ligt en beiden profiteren van de gelegenheid om de kopposities in te nemen. Ghislaine blijft achter om seingever te spelen en zo Willy, Marc DB en Erik in de juiste baan te leiden. Ik ga alleen door met de wagen. De top ligt inderdaad nog circa 1,5 km verder en... na nog een tweede splitsing. Ditmaal wel met wegaanduidingen : links naar Aprica, rechts naar Grosio en Mazzo. Wij moeten richting Grosio.

Wim klopt Geert in de spurt op de top en de oorspronkelijk koprijders zijn er aan voor de moeite. Druppelgewijze komt iedereen over de top achter de twee schelmen,... Marc H, Bram, Arie, Willem, Willy, Marc DB en tenslotte Erik, maar ook uit de lucht vallen de eerste druppels. Ik rij nu vlug terug naar beneden om Ghislaine op te halen. Voor ons was dit wel degelijk Passo di **Foppa**.

Een beetje eten, een beetje drinken, drinkbussen opgevuld, regenjasjes aan, nog rap de traditionele groepsfoto bij het pashoogte-bord en dan naar beneden, **14,5 km** dalen richting Grosio (630 m).

Met de regen blijft het gelukkig bij dreigen, zodat de afdaling ondanks de smalle, steile en erg bochtige weg toch veilig kan verlopen. Het decor van de afdaling is vergelijkbaar met dat van de klim, maar er is nu nauwelijks gelegenheid om daar van te genieten, vermits de weg alle aandacht vraagt, ook voor de begeleiders.

Beneden in Grosio worden de regenjasjes weer opgeborgen en resten ons nog ongeveer 27 km in overwegend stijgende lijn tot Bormio (1217 m). In Morignone op 13 km van Bormio wacht ons echter een verrassing. Wegens een gigantische aardverschuiving is de weg versperd voor alle verkeer. De fietsers kunnen verder via een noodfietspad in de bergen. Dit pad is niet voor gewone fietsers weggelegd, want een regelrechte kuitenbijter blijkt. Onze fietsers moeten nog eens diep in hun reserves tasten. Ons als begeleiders wordt het makkelijker gemaakt. Wij moeten 3 km terugkeren tot Le Prese, waar we de autosnelweg door een aantal tunnels kunnen nemen. Afspraak in Bormio, hotel Funivia.

Rond 17 u, een halfuurtje na ons, bereiken de fietsers het hotel. Na het opbergen van de fietsen worden we vergast op een hapjesbuffet (fruitsla, taart, hartige snacks, brood, kaas, ham,...) met fruitsap en water, waaraan iedereen zich tegoed doet, onder het nakaarten over de lastige maar schitterende rit van vandaag. Iedereen moe maar tevreden en dan... op weg naar een verkwikkende douche. Voor de liefhebbers is er ook gratis gebruik van sauna, Turks bad en zwembad. Recuperatiegelegenheid genoeg dus. Een wasje slaan is ook al niet nodig want de wasservice voor koerskledij is inbegrepen in de prijs. Eenvoudig, 's avonds afgeleverd in genummerde linnen zak, 's morgens netjes gewassen en gedroogd weer aan de kamerdeur.

Het avondmaal wordt geserveerd om 19.30 u. We starten met een uitgebreid koud buffet, vervolgen met een primo piatto (warm rijst- of pastagerecht), een secundo piatto (warm vis- of vleesgerecht) en sluiten af met een dessertbuffet. Voor primo en secundo piatto kan gekozen worden uit drie opties. De gerechten zijn niet alleen lekker, ze worden ook perfect "gedresseerd" opgediend, als culinaire schilderijtjes. Eén minpuntje echter, ...de snelheid waarmee alles elkaar opvolgt. Daar moeten we iets aan doen, want zo gehaast zijn we 's avonds niet. Een rustige babbel tussenin twee gangen draagt bij tot de eetlust en de ontspanning, en beide zijn absoluut noodzakelijk tijdens deze zware wielerweek.

Tijdens het avondmaal worden enkele flessen wijn en biertjes soldaat gemaakt, maar alles blijft gedisciplineerd en zelfs een avondwandelingetje door het historische stadscentrum van Bormio, met bezoek aan een terrasje, brengt daar geen verandering in. Een groepje ernstige sportmannen zijn het, die beseffen wat hen deze week nog te wachten staat.

Maandag 14 juni : Rit 2 / Forcola di Livigno– Passo d'Eira- Passo di Foscagno / 130 km / 2900 hm

Iedereen heeft ditmaal blijkbaar een goede nachtrust genoten en de eetlust aan het ontbijt laat vermoeden dat ook iedereen er zin in heeft om vandaag drie alpencols te bedwingen. De bevoorrading voor onderweg vindt dan ook gretige afnemers. In een winkeltje in de buurt worden nog wat extra bananen en een voorraad mineraalwater aangeschaft en om 9.00 u staat iedereen weer startklaar.

We nemen de weg die we gisteren deden op het einde van de rit, maar nu in tegengestelde richting, en zullen doorgaan tot Tirano (450 m) dat 40 km ten zuid/zuidwesten van Bormio (1217 m) ligt. Het wordt dus eerst 767 m dalen, tenminste indien die aardverschuiving in Morignone er niet was geweest. We volgen onze fietsers tot enkele kilometers voor Morignone en worden dan afgeleid naar de snelweg. De fietsers nemen weer noodgedwongen het steile fietspad (?) in de bergen en raken op die manier heel snel opgewarmd of misschien wel tijdelijk oververhit. In Le Prese, een zevental km verder, verlaten we de snelweg en wachten hen daar op. Omdat wachten lang duurt besluiten we hen tegemoet te rijden tot aan de wegversperring. Zo ver geraken we echter niet meer want halverwege komen ze ons al tegen in vliegende vaart, Erik op kop. Snel keren en achtervolgen dus. Van Le Prese gaat het dan in gesloten groep naar Tirano over een vrij drukke, bochtige weg waar inhalen voor wagens soms heel moeilijk is. Ondanks dat maken de bestuurders geen misbaar omdat we hen het inhalen moeilijk maken en krijgen we regelmatig een file van wagens achter ons aan. Die wachten geduldig op een gunstige inhaalbaarheid. Wij met de volgwagen zorgen uiteraard voor de nodige rugdekking met onze vier knipperlichten. Noord-Italianen hebben duidelijk meer geduld dan Zuid-Italianen.

In Tirano maken we een zwaai naar rechts en gaan weer noordwaarts. Enkele kilometers verder steken we de Zwitserse grens over. Even voor de grens (na 44 km) begint de klim naar **Forcola di Livigno**. Deze klim van **33,5 km** brengt ons naar een hoogte van **2315 m**. De eerste acht km tot aan het stuwmeer van Poschiavo (1020 m) zijn zwaar. Enkele treinsporen die erg schuin de weg kruisen maken het onze mannen niet gemakkelijk. Aan het stuwmeer houden we even halt voor hergroepering en bevoorrading. Van km 52 tot km 60 krijgen we een gemakkelijk stuk vals plat waar de fietsers beslissen om samen te blijven, met uitzondering van degenen die optioneel nog naar de top van de Bernina-pas willen. De resterende 17,5 km zijn heel zwaar met stijgingspercentages tot 9,5%, op het einde zelfs een driehonderd meter aan 12,7% . Op 4 km van de top van de Forcola di Livigno gaat een weg links naar de **Passo del Bernina (2323 m)** waarvan de top amper 3, weliswaar steile, km verder ligt. Perfect haalbaar als extra voor de betere klimmers en dus besluiten Marc H, Bram en Arie na het meer van Poschiavo de gashendel open te draaien en eerst nog naar de Bernina-pas te stomen.

Wij blijven met de wagen een tijdlang in het spoor van het tweede groepje, dat al spoedig volledig uit elkaar valt. Intussen verdwijnt de zon achter de wolken en de lucht begint er steeds dreigender uit te zien. Na een poosje vallen de eerste regendruppels en wij spoeden ons naar het eerste groepje dat het risico loopt om hogerop in koude regen terecht te komen. Als wij dat groepje bereiken heeft Arie de rol gelost bij Marc H en Bram. De regendruppels zijn intussen geëvolueerd naar druifregen, maar niemand heeft blijkbaar iets nodig uit de volgwagen. We wachten dus op de mannen van het tweede groepje en Willem is de eerste die opduikt. De zes komen allen voorbij met minuten onderling verschil, maar ook daar heeft blijkbaar niemand iets nodig. De regen doet deugd op de verhitte lichamen horen we. Mijn bergervaring leert mij dat dit gevoel niet zo zal blijven naarmate ze hoger klimmen en daarom spoeden we ons weer naar de kop. Vijf renners kunnen we nog inhalen voor de splitsing, wat betekent dat drie reeds op weg zijn naar de Bernina-pas en enkel Willem reeds op weg is naar de Forcola-pas. Op de splitsing bevindt zich, richting Livigno, een Zwitserse grenspost met douanekantoor. We worden daar even opgehouden en maken van de gelegenheid gebruik om een paar foto's te maken van de omgeving. Die ziet er bij dit weer eerder dreigend en onherbergzaam uit. We zien intussen nog Wim en Geert voorbijkomen en alles gaat nog goed met hen, ondanks de nu neerplensende koude regen.

De Bernina-klimmers zouden voor zichzelf zorgen en dus gaan we weer snel op zoek naar Willem, die we na een poosje in de verte voor ons menen te onderscheiden. Wanneer we hem inhalen blijkt dit niet Willem maar Arie te zijn, doornat en helemaal verkleumd. Omdat we reeds dicht bij de top zitten gaat Arie bibberend door. Bovengekomen komt hij tot de vaststelling dat hij zijn warme bovenkledij in het hotel vergeten is. Gelukkig voor hem kan ik hem mijn eigen trainingsvest in bruikleen geven.

Maar waar zit Willem dan ? Eén na één komen zes mannen doornat boven, nemen hun rugzak uit onze wagen en vluchten de gezellig warme refuge binnen om droge kleren aan te trekken. Nog steeds geen Willem te bespeuren en niemand heeft hem gezien. Net op het moment dat we zinnens zijn om hem te gaan zoeken, duiken de drie overigen samen op. Willem had zich vergist en was buiten zijn weten de Bernina-pas opgedraaid. Marc H en Bram stonden daar boven wat rond te zien en te wachten op Arie toen Willem daar totaal onverwacht kwam opduiken en niet Arie. Zij waren er zich niet van bewust dat Arie zijn oorspronkelijk plan omwille van de kou had herzien.

Geert weet ons te vertellen dat ze in die refuge uitstekende polenta serveren en dat zegt ons wel iets. De middag is reeds ruim voorbij en dus besluiten we om eens goed op te warmen bij een smakelijke lunch. Sommigen, zoals wij, kiezen voor de voedzame boekweitpolenta met wilde champignons, de overigen voor een schotel spaghetti en Bram zelfs voor een dubbele portie, uitgehongerd als hij is.

Om 15.00 u komen we weer buiten en de zon staat opnieuw stralend aan de hemel. Snel nog een groepsfoto en nog even genieten van de nu weer overweldigende natuur. Om 15.15 u starten we en duiken weer Italië binnen, want de pas ligt op de grens tussen Zwitserland en Italië. Een vlotte afdaling van **14 km** brengt ons in het taksvrije Livigno (1816 m). Tijd voor inkopen hebben we niet en dus draaien we rechts de **Passo d'Eira (2208 m)** op. In vergelijking met wat we reeds onder de wielen kregen een "vriendelijke", gelijkmatige klim van **6,5 km** aan 6% gemiddeld, hier en daar wel opgefleurd met een kort pittig stukje.

Na de top volgt een korte afdaling van een drietal km tot op een hoogte van 2021 m en vervolgens beginnen we aan de **Passo di Foscagno (2291 m)** een makkelijke klim van een kleine **5 km** aan gemiddeld 5,7 % met een paar lastige knikken tot 10,5 %. Een lange afdaling van **24 km** brengt ons terug in Bormio op 1217 m.

Hoewel we op de drie passen van vandaag op vrij grote hoogte vertoefden, heerst hier blijkbaar een gunstig microklimaat, want de bergen ogen lang niet zo ruw als de Gavia van gisteren. Of is het maar een indruk dankzij het schitterende weer dat we sinds de afdaling van de Passo di Forcola mochten genieten. De drie passen liggen ook op de verbindingswegen tussen vrij belangrijke steden (Bormio, Tirano, Sankt Moritz en Livigno). Brede wegen, veel verkeer en ook drukker bewoond.

Na de aankomst in ons hotel, het vaste scenario : fietsen opbergen, hapjesbuffet, douchen, nu ook fietsen kuisen en onderhouden wegens de regenval, was afleveren, avondeten, wandelingetje maken, terrasje doen en tijdje tussen de lakens duiken.

Terwijl de mannen in de vooravond hun fietsen een onderhoudsbeurt geven, zorgen wij, als gemotiveerde begeleiders, nog voor de aankoop van de gegeerde bananen en liters mineraalwater voor onderweg voor de volgende dag.

Hoewel aan de receptie gevraagd werd om de service van het avondeten wat meer te spreiden, is de boodschap bij het keukenpersoneel blijkbaar niet goed doorgekomen en wordt de primo piatto reeds aangevoerd als de meesten nog met het koude buffet doende zijn. Trager opdienen hebben zij blijkbaar begrepen als sneller opdienen. Ik dus vierklauwens naar de receptie om orde op zaken te stellen. Even verwarring bij het zaalpersoneel, maar tussen primo piatto en secundo piatto, en later voor het dessert, verloopt alles naar wens en krijgen we ruim voldoende tijd om alles rustig naar binnen te werken en tussendoor uitgebreid na te kaarten. Het eten is weer uitstekend en iedereen ook weer moe maar tevreden na een toch wel geanimeerde en lastige rit.

Dinsdag 15 juni : Rit 3 / Torri di Fraele / 30 km / 724 hm

Vandaag een halve rustdag en maar goed ook. Het is stilletjes aan het ontbijt. De vermoeidheid van de twee voorbije dagen hangt er duidelijk wat in. Een groepje wielertoeristen uit Aalst is blijkbaar gisteravond ook aangekomen en vervoegt ons aan het ontbijt. Dat zorgt voor een file aan de koffiemachine, want het vraagt enige studie om aan een volle tas koffie te geraken, met de gewenste sterkte en samenstelling.

De twee vorige dagen hebben we ons eigen programma gevolgd, met zorg door Geert samengesteld en verkend, en begeleid door onze eigen begeleidingswagen, die voortdurend van achter naar voor en van voor naar achter de renners beweegt. Daniello, de baas van het hotel en zelf een gedreven wielertoerist, organiseert elke dag een rit, begeleid door een volgwagen met bevoorradings- en reservematerieel. Zij vertrekken echter telkens pas om 10.00 u en de volgwagen blijft steeds achter de fietsers en komt dus ook als laatste op de top van een klim. Hij doet nog maar eens een poging om ons te doen aansluiten bij zijn organisatie, maar onze mannen geven de voorkeur aan onze eigen regeling en programma. Hij doet zelfs een voorstel om ons, als begeleiders te laten plaatsnemen in hun volgwagen. Maar dat zien ook wij niet echt zitten. Constant achter de fietsers aantuffen, geen mogelijkheid om even te stoppen om van het landschap en de bergflora te genieten of actiefoto's te nemen, onze mannen dus ook niet echt aan het werk zien en bovendien onze passende sfeermuziekjes moeten missen, nee bedankt en liever met de eigen wagen onderweg, op ons eigen afwisselend en boeiend ritme.

Om 9.00 u staat iedereen weer startklaar, maar de zon van gisterennamiddag heeft zich verscholen achter een dik wolkendek. We vertrekken richting Livigno, richting Passo del Foscagno, waar we gisteren zijn afgereden. Na 5 km rustig klimmen verlaten we de hoofdweg en slaan we rechts af aan een kerk, 500 m verder nogmaals rechts afslaan, en dan beginnen we aan de klim naar **Torri di Fraele (1941 m)**, een mooie, vriendelijke klim van **9 km** aan 6,7% gemiddeld, met 18 haarspeldbochten, nog maar recent verhard en daardoor lekker rustig. De klim eindigt bij een paar middeleeuwse wachttorens.

Onverwacht snel krijgen we de twee wachttorens in het vizier, erg klein boven op een hoge bergkam. Dat is niet echt verwonderlijk, want de weg er heen slingert zich duidelijk zigzaggend omhoog tegen een ontzettend steile rotswand. Het lijkt wel alsof we door een dakgoot naar boven moeten, een beetje beangstigend eigenlijk. Dit gevoel wordt nog versterkt door opdoemende nevelslierten die de klim iets spookachtigs meegeven.

Marc DB houdt het na enkele haarspeldbochten, en met zware benen, voor bekeken en keert terug naar ons hotel. Onze andere Marc (H.) daarentegen vindt al snel zijn klimmersbenen terug en laat iedereen vlotjes in de steek. Wij spoeden ons met de wagen naar boven, vlak voor de top nog door een in de rotsen uitgehouwen tunnel, om daar bij de torens onze opwachting te maken, maar ook om ginder boven eerst nog even af te dalen naar een visrijk bergmeer en een paar grote stuwmeren. Deze drie meren zijn blijkbaar enkel te bereiken via een slechte grintweg bezaaid met diepe putten. Goed voor een 4x4 terreinwagen of een mountainbike, maar niet echt geschikt voor onze wagen, laat staan voor een koersfiets. Toch proberen we het, eerste langsheen het bergmeer, waar een aantal vissers hun geluk beproeven, en dan tot aan de eerste stuwdam, maar daar houden we het toch voor bekeken. Nog een paar foto's en we keren voorzichtig terug naar de torens. Wie komt ons daar echter al crossend tegen ? Marc H. die ook niets wil missen van het landschappelijk aanbod. Bewonderenswaardige kerel toch !

Als wij terug aan de torens geraken, zijn ook Bram en Arie daar reeds aangekomen. Even later bereiken Willem en Wim en vervolgens ook Geert, Willy en Erik de top. Geert maakt er duidelijk echt een rustdag van. Wij bewonderen uitgebreid het landschap en de torens, die in de nevelslierten een mysterieus beeld oproepen van een vervallen burcht in de Schotse Hooglanden. Ook de aanblik naar beneden, op de slingerweg met de 18 haarspeldbochten, is indrukwekkend. Erik heeft daar niet direct een boodschap aan en zoekt gehaast een passende struik voor een ander soort boodschap.

Iedereen voldaan van eten, drinken en indrukken en dan weer naar beneden in een slingerende afdaling over een smalle weg met veel haarspeldbochten, met elkaar verbonden door lange rechte stukken. Een kolfje naar de hand van Erik, die als laatste begint te dalen en iedereen inhaalt en achterlaat. Concentratie, durf en techniek. Mijn benen kriebelen en ik denk met een vleugje nostalgie terug aan de tijd dat we in Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland, Italië en zelfs Corsica, samen wiel in wiel naar beneden gierden in een duizelingwekkende vaart, zoekend naar de ideale lijn om de bochten aan te snijden. Maar om te kunnen dalen moet je eerst al klimmend boven geraken. Mijn rugklachten, en mijn leeftijd allicht, hebben de motivatie om daarvoor de nodige conditie op te bouwen echter op een laag pitje gezet. Met de wagen naar boven gaan en dan op de fiets springen om te dalen, dat is evenwel geen optie voor mij. De sensatie van een afdaling moet je eerst verdienen met de inspanning van een klim. De euforie achteraf is dan des te groter. Ik kan evenwel perfect genieten van de prestaties van mijn moedige clubleden en dat maakt erg veel goed.

Om 11 u is iedereen weer veilig in het hotel. Hoewel oorspronkelijk gespeeld werd met het idee om nu nog de vrij zware, 10 km lange klim naar het skistation Bormio 2000 (1938 m) te ondernemen, is bij iedereen het vuur gedoofd en wordt naar rust en recuperatie gesnakt. Bij iedereen ? Dat is zonder onze onvermoeibare rasberggeit Marc H. gerekend ! Die heeft zelfs bepaald grootsere en meer avontuurlijke plannen.

Omdat vier van onze spaak'ers zinnens zijn om op deze vrije namiddag met de wagen naar het taksvrije Livigno te rijden, heeft Marc H. het plan opgevat om met hen mee te rijden en zich tot aan de Ponte di Gallo te laten voeren. Daar wil hij de pendelbus nemen doorheen de Munt la Schera-toltunnel. Aan de andere zijde van de tunnel zal hij de bus verlaten en starten met de beklimming van de **Ofenpass (2149 m)**, een klim van **9,5 km**. Nadien volgt een afdaling van **13,5 km** tot St.Maria im Müstair (1375 m).

Hier begint de beklimming van de **Umbrailpass (2498 m)**, een heel lastige klim van **16 km** met heel veel steile haarspeldbochten en halverwege een stuk verharde grintweg van 2,5 km. Deze grintweg is goed berijdbaar bij droog weer, maar een verschrikking bij regenweer. Gelukkig wordt vandaag geen regen meer verwacht. Vanaf de top van de Umbrailpass, op de Zwitsers/Italiaanse grens, is het nog 3 km stevig klimmen naar de top van de **Passo dello Stelvio (2758 m)**. Daar zal Marc opgehaald worden door de Livigno-toeristen, die via dezelfde weg als Marc, maar dan met de wagen, de top van de Stelvio zullen opzoeken. Indien ze niet te lang in Livigno blijven pleisteren, kunnen ze mogelijk nog wat assistentie verlenen aan Marc. Voor Marc wacht een zware extra fietsklus van 42 km, waarvan 28,5 km klimkilometers, moederziel alleen en met een rugzak met alle kledijvoorzieningen voor het hooggebergte op de rug. Je moet het maar doen.

De vier overige fietsende spaak'ers houden het deze namiddag bij rusten en een klein wandelingetje in het oude Bormio. Wij begeleiders opteren voor een uitgebreide verkenning van het historische Bormio, langs alle kleine pleintjes, straatjes en steegjes, gevolgd door een lichte (late) lunch op een gezellig terrasje. Nadien maken we nog een stevige wandeling van een tweetal uren door de omringende bergen en sluiten deze vrije namiddag af met een gesmaakt bezoek aan een ijs- en koffiesalon. Vakantiesfeer alom. Zalig !

Bij het avondeten gonst het weer van de verhalen. Marc H. bracht zijn tocht zonder problemen tot een goed einde, kon genieten van gunstige weersomstandigheden en zat reeds geruime tijd op de Stelvio-top te blinken toen de anderen arriveerden. Uiteraard is hij nu hongerig als een leeuw.

Alles loopt gesmeerd, en zoals gewenst, bij het avondmaal en de verwachtingen geraken weer stilaan gespannen voor de rit van morgen. Het gebruikelijke wandelingetje en terrasje na het avondeten kunnen daar niets aan veranderen. De sfeer in de groep is optimaal, maar de nervositeit voor de zware rit van morgen is duidelijk voelbaar. Enkel Arie is blijkbaar nog niet bekomen van zijn koude-ervaring gisteren op de Forcola en jammert om het "zonneke". Een goede nachtrust kan echter wonderen doen.

Woensdag 16 juni : Rit 4 / Passo dell'Umbrail – Passo dello Stelvio / 103 km / 3140 hm

Iedereen is heel stil aan het ontbijt, het regent zachtjes buiten. De vertwijfelde droge grapjes over het regenweer worden op een groen glimlachje onthaald. Vandaag staat het klassieke rondje Stelvio op het programma : Eerst de Stelvio vanuit Bormio (de westflank) tot aan de top van de Passo dell' Umbrail, vervolgens deze pas afdalen doorheen een stukje Zwitserland, om dan weer Italië binnen te duikelen en vanuit Prato de "klassieke" oostflank van de Stelvio op te rijden. Een erg zware opgave en met dit regenweer moet Arie echt overtuigd worden om mee te rijden. Een oude boerenwijsheid haalt hem uiteindelijk over de streep : "regen voor acht uren blijft niet duren en tussen tien en elfen komt 't weer op z'n zelve". Achteraf blijkt dat dit een Vlaamse weerspreuk moet zijn, waarvan de weermakers in het Zwitsers/Italiaans grensgebied absoluut geen weet blijken te hebben.

Gewoontegetroouw starten we om 9.00 u, gelukkig met nog slechts lichte motregen. Willem heeft het zekere voor het onzekere genomen en "4 seizoens"-bandjes gelegd om de regen te trotseren, vooral in de afdalingen dan.

Amper enkele honderden meter vlakke weg worden ons gegund en dan begint reeds de **19 km** lange klim naar de top van de **Passo dell'Umbrail (2498 m)** op de westflank van de Stelvio. Na 3 km heeft Erik het al te warm en geeft zijn helm af aan de wagen. Anderhalve kilometer verder een eerste plasstop en enkele renners geven reeds wat regenkleding af. Na 7 km gaat Arie, de Nestor van het fietsende gezelschap, alleen aan de haal en vraagt zich een eind verder verbaasd af waar de rest blijft.

De regen stopt en even na 10 u breekt de zon door de wolken. De boeren hadden blijkbaar gelijk.

Halfweg de klim rijden we voorbij een reusachtige waterval die zich bulderend en kolkend tussen de rotsen naar beneden stort en in de verte krijgen we, dankzij de oranje vangnetten aan de rand van de weg, zicht op de weg die zich met talloze haarspeldbochten tegen de steile bergflank naar boven slingert. Adembenemend allemaal.

Met deze fascinerende beelden in zicht laten we de verspreide gelederen nog eens aan ons voorbijrijden om hen nog wat bemoedigende woorden toe te roepen. Als reactie krijgen we een pijnlijke grimas terug.

Hop naar de top dan en weer iedereen langzaam voorbij. Wat we zien is afzien, hijgen, zwoegen, zweten, dorstige kelen lessen en dan naar adem happen om de gestoorde ademhaling terug "normaal" te krijgen.

Op de top vinden we enkel verlaten en vervallen gebouwen van wat vroeger ooit douanekantoren moeten zijn geweest. We staan hier immers pal op een Italiaans/Zwitserse grensovergang. Een hallucinant beeld eigenlijk in dit bergdecor.

Bram en Marc H samen, dan Arie, Willem, Wim, Geert, Willy, Marc DB en tenslotte Erik. In die volgorde komen ze allen over de top. Intussen is het weer zachtjes beginnen regenen en ook behoorlijk koud geworden. Iedereen graait in de volgwagen naar eten en drinken en beschermende kledij voor de afdaling.

Rechts gaat de klim nog 3 km verder naar de top van de Stelvio, wij gaan echter links naar beneden, langs de noordkant van het Stelvio-massief en zullen naar de Stelvio-top rijden langs de oostelijke zijde. Een schitterende groene afdaling wacht ons, langs een slingerende weg met een nieuw asfaltdek en met ontelbare steile haarspeldbochten. Marc H. heeft deze weg gisteren beklommen en was benieuwd hoe de grintweg halfweg de afdaling zich zou aandienen na de regenval van vannacht en deze morgen. Dat ondervinden we al spoedig : vuil en modderig. Het roept beelden op van de modderit in de Giro dit jaar. Vooral in de bochten, waar de modder centimeters dik ligt, is voorzichtigheid geboden. Gelukkig dalen we, want klimmen op deze weg zou nu inderdaad een verschrikking zijn. Na zowat 2,5 km zijn we gelukkig door deze miserie heen en komen we weer op een erg goede weg terecht. Het is gissen naar de reden van deze kwelling halfweg.

Na een afdaling van **16 km** komen we in St. Maria im Müstair (1375 m) waar we een dorpsfontein in de gaten krijgen. Twee jaar geleden hadden we ook zo'n modderervaring in de Karpaten in Roemenië. Dit gebeuren indachtig, en weet hebbend van het stuk grintweg van vandaag, is Geert zo vooruitziend geweest om een emmer, een handborstel en poetsdoeken in de volgwagen te leggen. De dorpsfontein wordt gretig aangesproken voor een algemene wasbeurt van fietsen en wagen.

Ghislaine schrikt zich een hoedje wanneer het waswater op de remschijven van onze wagen voor een sissende stoomwolk zorgt. Nog een spuitje olie op de fietskettingen, de modder wat van de fietskledij borstelen en daar gaan we weer, op weg voor nog eens 22 km overwegend dalen naar Prato (913 m). De wielersport is toch een fantastische hobby. Na 5 km duikelen we weer Italië binnen. Voor de renners kan dit probleemloos, wij met onze wagen worden echter gestopt door de grenscontrole en dreigen de renners uit het oog te verliezen. Eens de grenswachters door hebben dat we hun begeleiders zijn, krijgen we toch groen licht zonder koffercontrole. Enkele km verder krijgen we onze eerste lekke band. Marc DB geniet de vervelende eer. Gelukkig hebben we reservewielen in de wagen, zodat Marc weer snel op de fiets kan. Herstellen kan vanavond.

In Prato nemen we in snackbar "Eurobar" onze lunchpauze met toasts en warme belegde broodjes. Geen gastronomisch hoogtepunt uiteraard, maar andere keuzemogelijkheden zijn er niet. Gezellig is het ook al niet, want met de vuile kledij van onze fietsers mogen we plaatsnemen op een overdekt buitenterras. En warm is het er zeker niet !

Wanneer we om 13.45 u weer van start gaan voor het tweede deel van ons dagprogramma, de ruimschoots **25 km** lange en lastige beklimming van de oostflank van de **Passo dello Stelvio (2758 m)** met zijn **48** haarspeldbochten, vallen ook weer de eerste regendruppels. Na 2 km klimmen gaan de hemelsluizen helemaal open. De tweede maal dat we de renners laten voorbijkomen, rijden Marc H en Benjamin Bram voorop, op 5 minuten gevolgd door Arie, die enig misbaar maakt over een wegverging. Wat later volgen Geert en Wim. Een tijdje later Willy en Erik, gevolgd door Marc DB. In derde of vierde positie hadden we echter Willem verwacht. We vrezen dus dat hij ergens met pech langs de weg staat, maar niemand heeft hem gezien. Mysterie ! We keren met vraagtekens terug met de wagen. Na een poos zien we hem toch verschijnen en dan blijkt dat hij zich opnieuw van weg heeft vergist en ergens rechts afgeslagen is naar het dorpie Stelvio. Eens zijn vergissing bemerkt en op zijn stappen teruggekeerd naar de pasweg, is hij uiteraard in de achtergrond verzeild geraakt. We begrijpen nu ook de reactie van Arie. Die moet Willem zijn gevolgd, maar is eerder tot het besef gekomen dat ze op het verkeerde spoor zaten en heeft dus ook eerder rechtsomkeer gemaakt.

Gerustgesteld beginnen we aan de achtervolging van de andere spaak'ers. Eén voor één halen we hen in. De regen valt zonder ophouden uit de hemel en naarmate we hoger klimmen wordt het steeds kouder en komen we in de wolken terecht. De mist onttrekt de hele omgeving aan het gezicht. Dit prachtige bergmassief verliest nu al zijn charmes en biedt een sombere aanblik. Voor veel kenners is dit de mooiste beklimming in de Alpen, maar daar is nu niets van te merken. Doodjammer. Een aantal jaren geleden, tijdens een fietsreis naar Rome waaraan Erik en ikzelf deelnamen, hadden we meer geluk. Wij konden de beklimming doen bij droog en open weer. Er lag toen wel nog veel sneeuw tijdens de laatste kilometers van de klim.

Vlak voor een haarspeldbocht bemerken we plots een zeldzame plaats waar we onze wagen kunnen parkeren. We willen onze Vlamingen nog éénmaal laten voorbijtrekken. Veilig beschut voor het hondenweer zitten we in onze wagen te turen naar opdoemende schimmen. Telkens iemand van onze mannen opduikt uit de dichte mist, die de zichtbaarheid soms beperkt tot zowat 20 m, springen we uit onze wagen voor een aanmoediging. Behalve het geruis van de neerplensende regen, horen we het gefluit van een opgeschrikte marmot, die zijn soortgenoten waarschuwt voor de naderende schimmen. Wij zien enkel doorweekte, verkleumde, vermoeide sporters met verkrampte gezichten, die een epische strijd leveren met de bergreus en de ongenadige, beklemmende natuur. Bewondering, respect, zelfs ontroering wellen in ons op.

Naast ons stopt een kleine bestelwagen. Het blijkt een Nieuw-Zeelander te zijn die eveneens zijn fietsende vrienden wil opwachten. Zes spaak'ers rijden ons voorbij, maar de tijdsverschillen zijn intussen zo groot geworden dat we ons dringend naar de top moeten spoeden om de eersten op te vangen.

Een tijdje later staan we op de top onze mannen op te wachten en geraken we in gesprek met een man uit Australië, die onder een regenscherm staat uit te kijken naar de komst van zijn fanatiek fietsende echtgenote. Stel je voor, wielierliefhebbers van de andere zijde van de wereld, die naar hier komen om deze, wellicht onverwacht extreme, belevenis mee te maken. Goed zot voor de ene, door het fietsvirus besmette karaktermensen voor de andere. Wij houden het met overtuiging en eerbied bij het laatste.

Onze onvermoeibare Marc H. en onze Benjamin Bram, die stilaan zijn echte klimmersbenen begint terug te vinden, doemen als eersten op in de laatste rechte lijn en gaan met gespreide armen en hand in hand over de streep. Dit aandoenlijk moment wordt uiteraard vereeuwigd en wij onthalen hen op een welverdiend applaus. Ghislaine begeleidt hen naar onze geparkeerde wagen, waar zij onder de geopende achterdeur enige beschutting zoeken. Even later verdwijnen ze met hun rugzak met droge kleren in één van de refuges. Ikzelf blijf onder een regenscherm op de uitkijk staan en Ghislaine komt me weer gezelschap houden. Minuten verstrijken en dan komt Arie in beeld. Vervolgens Willem (jawel, en wat een remonte !), dan Wim en Geert, en dan wordt het lang wachten. Gelukkig trekt de mist stilaan op en over de rand van de weg krijgen we zicht op de laatste tien haarspeldbochten. Gewoonweg indrukwekkend !

We speuren in de diepte met de verrekijker en met enige moeite ontwaren we op grote afstand van elkaar drie stipjes die zich langzaam naar boven hijsen : Willy, Erik en Marc DB. Uiteindelijk lopen de tijdsverschillen tussen de koplopers en Marc DB, die als laatste uitgeput de top bereikt, op tot 45 minuten. Iedereen geniet hetzelfde opvangscenario en wij begeleiders houden er dan ook een kletsnatte broek, doorweekte schoenen en kousen en verkleumde handen en voeten aan over. Wij vinden onze flandriens terug in de refuge rond een haardvuur. Grote bekers hete chocolademelk en koffie brengen welgekomen soelaas voor iedereen.

Wanneer onze stoere bonken omgekleed en opgewarmd zijn, wagen we ons weer buiten voor een groepsfoto. Het regent nog steeds, maar langer wachten heeft geen zin. Er wacht ons nog een heel lange, vrij gevaarlijke afdaling van ruim **22 km**. Bij dit regenweer is uiterste voorzichtigheid het ordewoord, vooral in de vele tunnels, galerijen en haarspeldbochten waar we doorheen moeten. Gewoontegetroouw vertrekken wij met de wagen als laatste en dat blijft zo gedurende de hele afdaling, om alles onder controle te houden. Gelukkig houdt het na een 15-tal km op met regenen en komen we rond 18.30 u allen veilig en wel terug aan in ons hotel. We vragen om een half uurtje later te eten en onze sympathieke hotelbaas springt bij met de hogedrukreiniger om de fietsen weer proper te krijgen. Sommige remblokken zijn dringend aan vervanging toe.

Voor het hapjesbuffet zijn we ditmaal ruim te laat. Dat is reeds geplunderd door de andere fietsende hotelgasten die zich niet zo ver en zo hoog hebben gewaagd als wij. Al onze fietsers hebben wel een berg natte en vuile fietskledij door het vele wisselen onderweg. De wasmachines en droogkasten zullen intensief aangesproken worden.

Bij het opnieuw gastronomische avondmaal heeft iedereen weer zijn eigen verhaal over deze lange, lastige en natte dag. Het dessertenbuffet wordt tijdens het nakaarten gretig en herhaaldelijk aangesproken. Vermits wij de laatste gasten zijn en alles op mag, wordt er druk aan opslag van suikers gedaan. Nog één drankje achteraf op een terrasje en dan allemaal tijdig in bed om te recupereren voor de volgende opdracht en te dromen van een welgekomen streepje zon voor morgen.

Donderdag 17 juni : Rit 5 / Passo del Mortirolo vanuit Grosio en vanuit Monno / 97 km / 2608 hm

Gisteravond is een bus met een groep van een dertigtal wielertoeristen uit het Bornemse aangekomen, met daarbij zelfs enkele bekende gezichten. Erg druk bij het ontbijt om 7.30 u dus, vooral aan de koffieautomaat waar de nieuwelingen onwennig staan te drentelen in een vertwijfelde poging om hun tas vol te krijgen. Enig advies van de "anciens" is daar zeer welkom. Die koffieautomaat is het enige minpunt in dit overigens schitterende sporthotel. Een paar goeie simpele Vlaamse percolators zouden hier zeer op hun plaats zijn.

De koffie-irritatie wordt verdreven door een blik op de blauwe lucht waarop we buiten worden vergast. Bij het startuur (9.00 u) is daar echter al niets meer van te merken. De gezichten van onze mannen trekken in een sombere grijns en pas om 9.15 u nemen ze een trage start. De vermoeidheid begint zichtbaar te wegen.

We nemen dezelfde weg als vorige maandag voor de 2de rit, richting Tirano, maar dan nu slechts tot Grosio (630 m), aan de voet van de "zeer lastige", onregelmatige klim van de **Passo del Mortirolo (1852 m)** met stijgingspercentages tot 11,4 %. We volgen onze renners tot enkele kilometers voor Morignone en nemen dan weer de snelweg tot Le Prese, waar we hen opwachten. Vandaar volgen we hen tot in Grosio. In een afdaling gaan Erik, Marc DB en Arie fors door en missen in Grosio de afslag naar de col. Wij er achteraan met de wagen en na 2 km kunnen we Arie tot stilstand brengen. "Oei, verkeerd zeker ?" Nog ruim een kilometer verder kunnen we ook Erik en Marc DB duidelijk maken dat ze te enthousiast zijn afgedaald. Een extra klim van ruim 3 km is de prijs die ze ervoor moeten betalen. Gelukkig valt het stijgingspercentage nogal mee.

Eens de troepen terug verzameld kunnen we aan de 14,5 km lange klim beginnen. Een serie steile haarspeldbochten zorgt dadelijk voor afscheiding en op de smalle weg kost het enige moeite om de fietsers één voor één veilig in te halen. Een prachtige, groene, maar steile beklimming. Erg rustig ook. Af en toe gunt het bos ons een blik op de bergketen in westelijke richting. Een passend relaxatiemuziekje maakt dat we tijdens het rijden intens genieten van het hele gebeuren. Tweemaal stoppen we de wagen om onze renners te laten voorbijkomen en hen op een aanmoediging te trakteren. Enkel het geluid van fluitende vogels, het gezoem van bandjes op asfalt en het gehijg van de voorbijrijdende spaak'ers doorbreekt de stilte.

De hemel begint er steeds dreigender uit te zien en na onze tweede halte spoeden we ons naar de top. Op amper één km van de top vallen de eerste regendruppels. Wanneer Marc H en Bram, als eersten boven komen, krijgen we een spurtje, nipt gewonnen door Marc. Het regent dan reeds behoorlijk en voor

de anderen wordt het alleen maar erger. Wanneer iedereen boven is, maken we nog rap een groepsfoto en dan snel verder, opnieuw naar beneden, naar Monno (1053 m).

Amper anderhalve kilometer voorbij de top passeren we weer in het dorpje Foppa, maar daar hebben onze spaak'ers geen oog voor, ze willen naar beneden, naar veiliger oorden. De hevige regen doet alles snel afkoelen en maakt afdalen gevaarlijk. Onze mannen rijden voorzichtig en bibberend van de kou naar beneden in dit onverhoeds opgedaagde pokkenweer. Het water stroomt in golfjes over de weg en de pijpenstelenregen maakt er met veel overtuiging een blaasjestapijt van.

Wanneer we met de begeleidingswagen als laatste in Monno aankomen, staan onze spaak'ers aan een wegsplitsing te schuilen in een bushokje, met uitzondering van Erik. Even vertwijfeling. Geert vermoedt dat Erik, die als eerste is afgedaald, de bocht naar links heeft genomen en tot aan de hoofdweg N42 tussen Edolo en Ponte di Legno is gereden en hij gaat op verkenning, terwijl de anderen beschutting gaan zoeken in een plaatselijke bar. Wij gaan Geert achterna. Het vermoeden was juist en dus kunnen we weer opgelucht ademhalen. Terug in Monno heeft Erik er opnieuw een extra klim van een tweetal km opzitten en met hem ook Geert, medeslachtoffer van de daallust van Erik.

In bar Trattoria worden we gastvrij ontvangen, ondanks de druipnatte fietskledij. Vliegensvlug worden tafels samen geschoven en gedekt, en in een mum van tijd wordt voor iedereen een lekkere spaghetti-schotel op tafel getoverd. Intussen werd ijverig van kledij gewisseld, zodat iedereen weer droog en opgewarmd van zijn middagmaal kan genieten.

Na het middagmaal komt Geert tot de vaststelling dat hij met versleten remblokjes staat. Snel vervangen is aangewezen. Het regent nog steeds en bovendien krijgen we te horen dat het sneeuwt vanaf een hoogte van 2300 m. Een echte baaldag!

Het was de bedoeling dat we vandaag nog de **Passo di Gavia (2631 m)** langs de zuidflank, de moeilijke klassieke kant dus, zouden beklimmen. Met dit weer is dat echter onverantwoord en dus worden de plannen willens nillens bijgesteld. We oordelen dat we best de kortste weg terug naar het hotel nemen. Dat betekent echter dat we op onze stappen terug moeten keren en opnieuw de **Passo del Mortirolo (1852 m)** over moeten, nu van Monno naar Grosio en zo terug naar Bormio.

Om 14.15 u starten we. De hele beklimming (11,5 km) gebeurt in regen en mist, maar bij het naderen van het dorpje Foppa stopt het met regenen en, ongelooflijk maar waar, trekt het wolkendek open. Bij het reeds eerder vermelde pension voor wandelaars en mountainbikers, zien we enkele koersfietsen staan, wellicht van in het hondenweer gestrande wielertoeristen. Wanneer we de top bereiken, de echte ditmaal, komt de zon te voorschijn en biedt ons prachtige panorama's op de omliggende bergen met besneeuwde toppen. Een perfect horizontale lijn geeft aan tot waar de verse sneeuw is gevallen. Het weer in de bergen kan onvoorstelbaar grillig zijn.

We nemen ruim de tijd om van het natuurschoon te genieten en terwijl we daar staan komt uit richting Grosio het busje van ons hotel aangereden. De bestuurder herkent ons en vraagt of er problemen zijn, maar die zijn er nu niet meer uiteraard, de zon schijnt immers weer vrolijk. Het busje komt inderdaad wielertoeristen ophalen die niet zo moedig zijn geweest als onze mannen, en vanuit het genoemde pensionnetje het hotel hebben opgebeld om hen te komen evacueren uit het hondenweer op de bergpas. Dat komt een beetje knullig over nu de zon weer schijnt natuurlijk.

Wij vangen de afdaling aan in volle zon en richting Grosio, behalve dan Marc H.

Geïnspireerd door het mooie weer besluit hij af te dalen richting Aprica. Na circa 12 km golvende weg is er een splitsing, rechts afdalen naar Aprica, links naar Lombro. Marc wil naar Lombro, om dan via de N39 naar Aprica te fietsen. Van Aprica (1152 m) wil hij langs Santa Cristina en Trivigno terugkeren naar de Passo del Mortirolo. Het zwaartepunt van deze vierde toegangsweg (lengte 29 km) tot de Passo del Mortirolo ligt in de beklimming van Santa Cristina, ook de mini-Mortirolo genoemd. Vanaf deze top loopt een lange, golvende weg naar de echte Mortirolo. Met de rugzak op de rug verdwijnt Marc in de diepte. Bewonderenswaardig moedig en avontuurlijk is die kerel toch.

Onze afdaling verloopt voorspoedig en beneden in Grosio, aan de voet van de klim, wordt een sanitaire stop gehouden en wat bovenkledij in de begeleidingswagen gedropt. Weer komt het hotelbusje aangereden en weer horen we de bezorgde vraag "of er problemen zijn?". In het busje zitten de wielertoeristen van Aalst, die enkele dagen eerder in ons hotel zijn aangekomen. Arie kan niet nalaten om een paar schampere opmerkingen te maken. De buspassagiers reageren stilzwijgend met een grasgroene, verveelde grijns en verdwijnen richting hotel.

De weg terug naar Bormio is dezelfde als deze bij de eerste rit. Het is de bedoeling dat we de resterende 27 km samen afleggen, maar Arie voelt zich geroepen om er eens een lap te geven en gaat er alleen van door. Bram slaagt er in extremis nog in om zijn wagentje aan te haken. Wij volgen de anderen tot Le Prese, en gaan daar met onze wagen weer noodgedwongen de snelweg op, tengevolge van de reeds eerder vermelde aardverschuiving in Morignone.

Een zevental km verder verlaten we weer de snelweg om onze mannen op te wachten. Na een tijdje zien we Arie opdagen. Alleen...., Bram heeft blijkbaar de anderen opgewacht. Arie zal afgescheiden als eerste

ons hotel in Bormio bereiken en dat is dan meteen zijn laatste wielerveit, want 's avonds beslist hij totaal onverwacht om de groep te verlaten en een dag vroeger naar huis terug te keren. Bezorgd om de gezondheidstoestand van zijn echtgenote, vermoeid, of zijn afschuw voor kou en regen ? Wellicht een combinatie van alles, op de vooravond van onze laatste, lastige opgave. Ongewild slachtoffer van deze beslissing is natuurlijk Marc DB, die met Arie naar Bormio is gereisd en nu ook met Arie noodgedwongen een dag vroeger dan wij huiswaarts moet.

Omstreeks 19 u krijgt Geert een telefoontje van Marc H. dat hij net de afdaling van de Mortirolo achter de rug heeft en zich nog in Grosio bevindt. Hij heeft dus nog 27 lichthellende kilometers en de steile kuitenbijter in Morignone voor de boeg. Dat wordt problematisch voor het avondeten, dat in principe om 19.30 u is voorzien, omdat wij verwachten dat Marc pas rond 20.30 u zal terug zijn. Wij trekken dus op alle mogelijke manieren aan de baard (langdurig douchen, fietsen grondig reinigen en onderhouden inclusief) om ons avondeten later geserveerd te krijgen en dat lukt ons uiteindelijk nog vrij behoorlijk ook, zodat Marc H., weer uitgehongerd als een leeuw, alsnog aan zijn trekken komt. Hij heeft vandaag zomaar eventjes **160 km** en nog een pak extra hoogtemeters op de teller staan, drie verschillende beklimmingen van de Passo del Mortirolo inclusief. Wetenswaardig is, dat zijn laatste beklimming, vanuit Aprica, de langste en gemakkelijkste, maar landschappelijk ook de mooiste schijnt geweest te zijn. Zeker te onthouden !

Vrijdag 18 juni : Rit 6 / Passo del Mortirolo (vanuit Mazzo) – Passo di Gavia / 121 km / 3175 hm

Normaal zouden we vandaag een korte rit van 80 km rijden, met enkel de beklimming van de **Passo del Mortirolo (1852 m)** vanuit Mazzo, de westelijke flank dus en de meest gevreesde. Deze "superlastige", beruchte klim van **12,5 km**, met gemiddeld stijgingspercentage van **10,4 %**, en stukken tot **18 %**, heeft **32** steile haarspeldbochten. Nadien zouden we afdalen naar Grosio en dan terug naar Bormio rijden over het reeds vertrouwde traject. Door het rotweer en de noodzakelijke programma-ommezwaai van gisteren, hebben we de geplande beklimming van de beruchte zuidflank van de **Passo di Gavia (2621 m)** niet kunnen doen en gisteravond werd dan ook beslist om, als het weer het toelaat, vandaag een tweede poging te ondernemen.

Bij het ontbijt regent het lichtjes buiten en de twijfel sluipt in de rangen. Doen we het of doen we het niet ? Uiteindelijk wordt beslist om toch te vertrekken en pas op de top van de Mortirolo de keuze te maken : afdalen naar Grosio en terugkeren naar Bormio of.... afdalen naar Monno en dan verder naar de beruchte Passo di Gavia.

Na het ontbijt vertrekken Arie en Marc DB met erg stille trom richting België. De overige 7 spaak'ers maken zich klaar en in de parkeergarage hoor ik van onze Aalsterse wielertoeristen de ware toedracht van hun busverhaal van gisteren. Ze waren pas om 10 u gestart in het hotel en hadden, net als wij, de Mortirolo vanuit Grosio beklommen, weliswaar van voet tot top in gietende regen. Over de top waren ze, doornat en verkleumd, beschutting gaan zoeken in het reeds eerder vermelde pensionnetje in Foppa. Verder rijden was blijkbaar geen optie en terugkeren ook al niet, want enkele van hen zagen het absoluut niet zitten om in dit hondenweer met de fiets de steile hellingen met de vele haarspeldbochten af te rijden. Het hotel dan maar opgebeld voor een noodevacuatie. "Busje komt zo!" En dan komt de zon er toch weer door zeker op het moment dat het busje voor de deur staat. Wat doe je dan ? Instappen, want je kan die bereidwillige bestuurder toch niet zomaar gewoon terugsturen, ook al loop je het risico voor mietjes, saloncoureurs of jeanetten aanzien te worden als je dan toevallig ergens bekenden tegenkomt. Dat risico hebben onze spaak'ers niet gelopen, want zij hebben gisteren opnieuw alle weersomstandigheden volhardend getrotseerd. Straffe, stoere gasten naar ons hart.

Bij de start om 9.10 u is het praktisch opgehouden met regenen en verschijnen hier en daar blauwe vlekken in het grauwe zwerk. Dat geeft weer een beetje moed aan onze mannen voor deze laatste, lange en superzware rit.

Voor ons, begeleiders, hetzelfde scenario als gisteren : de fietsers een eind volgen, dan een stukje snelweg, hen opwachten in Le Prese en dan weer volgen, ditmaal tot in Mazzo di Valtellina. Het wachten in Le Prese duurt langer dan gisteren en net op het moment dat we de fietsers een eindje tegemoet willen rijden, komen ze opdagen. Bram heeft een lekke band gehad. Met de voetpomp nog even de bandendruk op het juiste peil brengen en dan weer op weg.

Mazzo ligt op 552 m hoogte en de top van de bergpas op 1852 m, precies 1300 m hoger. Volgens de hoteleigenaar zou de beste tijd van de hotelgasten voor deze 12,5 km lange beklimming op 1u05min liggen. Zijn eigen besttijd op 1u08min. Dit gegeven werkt voor onze berggeit Marc H. als een rode lap op een stier en hij is vastbesloten om een recordpoging te doen. Om 10.30 u starten we allen samen aan het kerkje van Mazzo en Marc H. schiet dadelijk weg als een speer. Wij wurmen ons op het smalle wegje met

de wagen voorbij onze fietsers en gelukkig slagen we daar tijdig in, want in de 5de haarspeldbocht liggen twee grote stenen op het wegdek. Ik zet onze wagen zo goed en zo kwaad mogelijk aan de kant van de weg en Ghislaine springt de wagen uit, om met inzet van al haar krachten de stenen snel weg te rollen en de weg vrij te maken voor de doortocht van onze mannen.

Tweemaal laten we iedereen voorbijrijden en geven we een aanmoediging mee. Gekreun, gezucht en gehijg is wat we krijgen als antwoord. Aartslastig is deze klim, die zelfs door profs gevreesd en verwenst wordt. Onderweg stoppen we ook even aan het monument ter ere van Marco Pantani. De laatste keer dat we Marc H. voorbijrijden geeft hij ons, supergeconcentreerd en soepel peddelend met dat kleine molentje zoals alleen hij dat kan in deze groep, een teken dat zijn drinkbus leeg is. Wij zorgen voor een vliegende "professionele" bevoorrading om zijn recordpoging niet te onderbreken : drinkbus al rijdend aannemen, water uit de frigobox nemen, bus opvullen, Marc inhalen en bus weer al rijdend aanreiken. Teamwork, net echt !

En nu naar de top. Om 11.28 u komt Marc H. daar aan, afgepeigerd zoals we hem nog niet gezien hebben, maar met een tijd van 58 minuten. Hotelrecord verpulverd ! Van harte proficiat Marc !

Met een tijd van 1u03min komt ook Bram er aan en blijft hiermee ook 2 minuten onder het hotelrecord. Schitterend gewoon. Vervolgens komen op ruime afstand en in volgorde ook Willem, Wim, Geert, Willy en Erik over de top.

Tijdens de klim zijn we een drietal Nederlandse wielertoeristen voorbijgereden. Na de tweede stop maakten we het mee dat die ook door Marc H. en Bram werden ingehaald. Die mannen beweren later op de top bewonderend dat ze bijna een verkoudheid hadden opgelopen toen onze spitsen hen passeerden. Het weer is nu stralend, zodat het gemaakte plan kan doorgaan. De afdaling naar Monno verloopt voorspoedig en ditmaal gelukkig op een droog wegdek. Een hemelsbreed verschil met gisteren en een kolfje naar de hand van Erik. Van Monno (1053m) gaat het naar Ponte di Legno (1258m), waar we net als de eerste dag Bar Olympic opzoeken voor het middagmaal. Marc H. bestelt zich meteen een dubbele portie. Hij kan duidelijk niet enkel snel bergop fietsen, maar ook snel en veel eten. Zijn verbranding lijkt extreem goed afgesteld.

Om 14.40 u wordt alle moed bijeen geschraapt om aan de **17,3 km** lange "klassieke" beklimming van de zuidflank van de **Passo di Gavia (2621 m)** te beginnen, meteen de laatste opgave van deze loodzware fiets"vakantie". Gemiddeld stijgingspercentage **7,9%** met pieken tot **12,7 %**.

De klim is prachtig, onbeschrijflijk mooi zelfs, maar met de talrijke steile haarspeldbochten extreem lastig om met de fiets te bestijgen en extreem smal om met de wagen te berijden. Elke, zeldzame, tegenligger levert enkele bloedstollende momenten op, naast die diepe ravijnen, op een weg met nauwelijks, of zelfs zonder enige afboording. Schitterende landschappen en panorama's met besneeuwde toppen en bergmeren ontvouwen zich voor onze ogen. Naarmate we stijgen wordt het landschap steeds ruwer en ruwer. Gelukkig hebben we nu goed weer. Gisteren zou het hier beangstigend zijn geweest.

Op 6 km van de top rijden drie mannen voorop, Marc H., Bram en Willem. Wij steken hen voorbij en wachten hen op vlak voor de onverlichte tunnel van onze eerste dag. De drie koplopers krijgen een voorkeursbehandeling. Zij kunnen in het licht van onze koplampen doorheen de donkere tunnel. Na de tunnel is de weg zo smal, dat draaien en terugkeren met de wagen onmogelijk is en dus rijden we door naar de top die anderhalve kilometer verder ligt. De anderen zullen hun fietslichtjes moeten aanzetten en hun ogen laten wennen aan de duisternis. Aan klimsnelheid zal dit best lukken.

Boven wachten we de drie koplopers op en die komen broederlijk samen over de top, waar nog behoorlijk wat sneeuw ligt. Even wanen ze zich ijsberen als ze met ontbloot bovenlijf tegen een sneeuwwand poseren voor een foto. Blijkbaar hebben ze in het hotel een foto gezien van de hotelbaas die hen geïnspireerd heeft. Als ze zijn record op de Mortirolo konden breken, dan mogen ze ook met ontblote tors stoer doen in de sneeuw menen ze. Wanneer Wim en Geert bovenkomen, kan Wim niet aan de verleiding weerstaan om solidair te zijn, ondanks de koude op de top.

In een horecazaak wordt bij een warm drankje geduldig gewacht tot iedereen boven is. Ik blijf buiten bibberen om Willy en Erik op te vangen en ook hun prestatie op een foto vast te leggen. Nadat ieders dorst gelaafd en honger gestild is, en de bezwete kleren gewisseld zijn tegen droge, trekken we naar buiten voor de obligate groepsfoto en even later (17.25 u) beginnen we aan de lange afdaling. Het is droog en dus gaan onze spaak'ers snel naar beneden, Erik zoals gebruikelijk op kop.

Wij waren met de wagen de hele week eerst boven en laatst beneden. Erik doet het net andersom, als laatste fietser boven (behalve op de Stelvio dan) en als eerste beneden. Wij doen het rustig en genietend van de prachtige natuur om ons heen.

Wanneer we na 26 km dalen in Bormio aankomen, horen we dat iedereen nog eens het volle pond heeft gegeven en er zelfs een afdaalwedstrijdje werd gehouden. We vernemen ook dat Marc H, Bram en Willem (ook hij weer) er in Santa Caterina, na 13 km dalen, in geslaagd zijn om zich van weg te vergissen en pas na 1 km (klimmen nogwel) tot het besef kwamen dat ze op de verkeerde weg zaten. Zij kunnen het klimmen duidelijk niet laten en worden blijkbaar als door een magneet naar een bergwand gezogen.

In de parkeergarage worden wij, begeleiders, aangenaam verrast door onze ploeg kloeke fietsers. Om hun dank en waardering voor onze assistentie uit te drukken, schenken zij ons een doos met 6 flessen Sauvignon Blanc/Chiavennasca van het huis Rainoldi Ghibellino in Sondrio. Een schitterend wijntje waarvan we op mooie zomeravonden in onze tuin met plezier zullen genieten, terwijl we met veel genoegen zullen terugdenken aan deze bewogen, maar ongemeen boeiende wielerveek, die voor mij erg veel herinneringen heeft opgeroepen. Onze begeleiding heeft het aan de deelnemers mogelijk gemaakt om zo comfortabel mogelijk te kunnen fietsen, zich vlot te kunnen bevoorraden en het hoofd te kunnen bieden aan de sterk wisselende weersomstandigheden, zodat ze zich veilig in het onberekenbare hooggebergte konden wagen.

Na de welverdiende, ontspannende douche worden de resterende bananen en flessen water verdeeld en worden fietsen en bagage al zo veel mogelijk ingeladen. Een lekker avondmaal staat ons nu nog te wachten en een glaasje meer kan deze keer ook wel. De sfeer aan tafel is dan ook opperbest en uitgelaten. Jammer voor onze twee vervroegde afzwaaiers dat ze dit missen. Ghislaine en ikzelf hebben deze week de mannen bewonderd voor hun moed, volharding en uithoudingsvermogen. Een welgemeend proficiat aan iedereen en onze oprechte dank voor de aangename, fijne sfeer die er gedurende de ganse reis heerste. Ook een speciaal woordje van dank aan Geert voor de perfecte organisatie van dit evenement en voor de voorbereiding die er aan voorafging.

Terugreis

Zaterdagmorgen 19/6. Na een stevig ontbijt wordt alle resterende bagage in de wagens gestopt en we nemen afscheid van onze sympatieke, fietsende hotelbaas Daniello. Onze fietsers gaan de terugreis opnieuw in één dag afhaspelen, wij breien er nog een stukje vakantie aan en doen het weer in twee dagen. We beslissen wel om samen te blijven tot Parkplatz Würenloss in de buurt van Zürich in Zwitserland (na 233 km) waar we zullen lunchen. Nadien scheiden onze wegen.

Bij de terugreis rijden we samen met de anderen met onze wagens op de Vereina-tunneltrein en laten ons, via de 20 km lange tunnel, dwars door het Flüela-massief naar de andere zijde brengen. Bij het verlaten van de tunnel vallen de eerste regendruppels en het wordt er niet beter op. Elkaar volgen wordt moeilijker en moeilijker door het drukke verkeer, door de regen en het door de wagens opgegooide water dat de zichtbaarheid sterk beperkt. We zijn dan ook duidelijk opgelucht als we eindelijk Parkplatz Würenloss bereiken. Na een lichte lunch nemen we afscheid en gaan we onze eigen weg.

We doen het nu rustig aan tot Colmar, waar we de snelweg verlaten om een hotelletje in Bischwihr, 5 km ten oosten van Colmar, op te zoeken. Ondertussen heeft het opgehouden met regenen en schijnt de zon weer vrolijk. Redenen te over om ons snel aan te melden, onze kamer te betrekken en vervolgens naar Colmar te rijden voor een uitgebreid stadsbezoek. Deze typische Elzasstad loont echt de moeite en het oude centrum gonst van de bedrijvigheid en de stadsanimatie. Met een lekker etentje ronden we onze dag af.

Zondagmorgen 20/6. Met zicht op een erg mooie tuin vol bloemen, genieten we in alle rust van een uitgebreid ontbijt. Vandaag bezoeken we Riquewihr, Ribeauvillé en Haut-Koenigsbourg.

Riquewihr en Ribeauvillé zijn erg mooie, ongelooflijk charmante stadjes, zo uit een sprookjesboek weggelopen. Je raakt er echt niet op uitgekeken. Haut-Koenigsbourg ligt hoog op een kegelvormige berg en is te bereiken langs een 6 km lange, mooie klim die zich door een woud slingert. Het is één van de bekendste kastelen in de Elzas. Op bijna 800 m boven de zeespiegel domineert het indrukwekkende kasteel al evenveel jaren de vallei rondom. Een uitgebreid bezoek beslist overwaard.

Na dit laatste bezoek zit onze vakantieplanning er op en keren we huiswaarts. De terugrit verloopt heel vlot tot we in België komen. Eerst filevorming door wegenwerken in de buurt van Waver en later van voor Jezus-Eik stapvoets verkeer door twee ongevallen. We lopen een uur vertraging op en komen pas tegen 21u terug thuis. Gelukkig kregen we de hele dag geen spatje regen maar wel heel veel zon.

Nabeschouwing

Nog een kleine kanttekening speciaal voor de partners van onze spaak'ers. Drieëntwintig jaar na elkaar heb ik minstens één fietsvakantie per jaar in de bergen achter de rug en heb daarbij ruim 500 cols en côtes beklommen en afgedaald, in alle weer en wind. Ghislaine heeft dat nu voor de eerste keer zelf dag na dag meegemaakt en is van de ene verwondering in de andere bewondering gevallen. Haar waardering voor wat ikzelf gepresteerd heb in het verleden, is met de dag meer en meer de hoogte in geschoten, want zien en zelf beleven is toch heel wat anders dan er horen over praten.

Tijdens onze gezinsvakanties heeft ze me wel herhaaldelijk aan het werk gezien, maar enkel bij goed weer. Bij slecht weer, in regen en mist zoals we deze week meemaakten, of zelfs in de sneeuw, is het natuurlijk andere koek en wordt het allemaal een stuk heroïscher en aangrijpender. Bedankt mannen voor het geboden schouwspel, en maak aan jullie partners duidelijk dat ze dit ook eens moeten meemaken, zodat ze eindelijk beseffen wat voor stevig vlees ze echt in de kuip hebben.

Om dit gegeven hard te maken laat ik Ghislaine nog even aan het woord :

“ Ik had reeds veel bergen en cols gezien, en heel veel beleefd ook, met echtgenoot Frans en zoon Kurt op de fiets tijdens vakanties in Frankrijk en Zwitserland, maar wat ik hier te zien heb gekregen en meegemaakt heb, daar zijn geen woorden voor. Het heeft me een heel andere kijk gegeven op wat ik in het verleden gemist heb. Driemaal proficiat voor deze mannen. Hun kracht, moed en uithouding waren echt bewonderenswaardig. Een fantastische prestatie. En dat allemaal in een overweldigende, soms vriendelijke en gastvrije, soms beangstigende en dreigende natuur. Dit moet je echt gezien hebben om het te kunnen geloven, begrijpen en waarderen ! “

Frans Van Limbergen

Begeleider en verslaggever